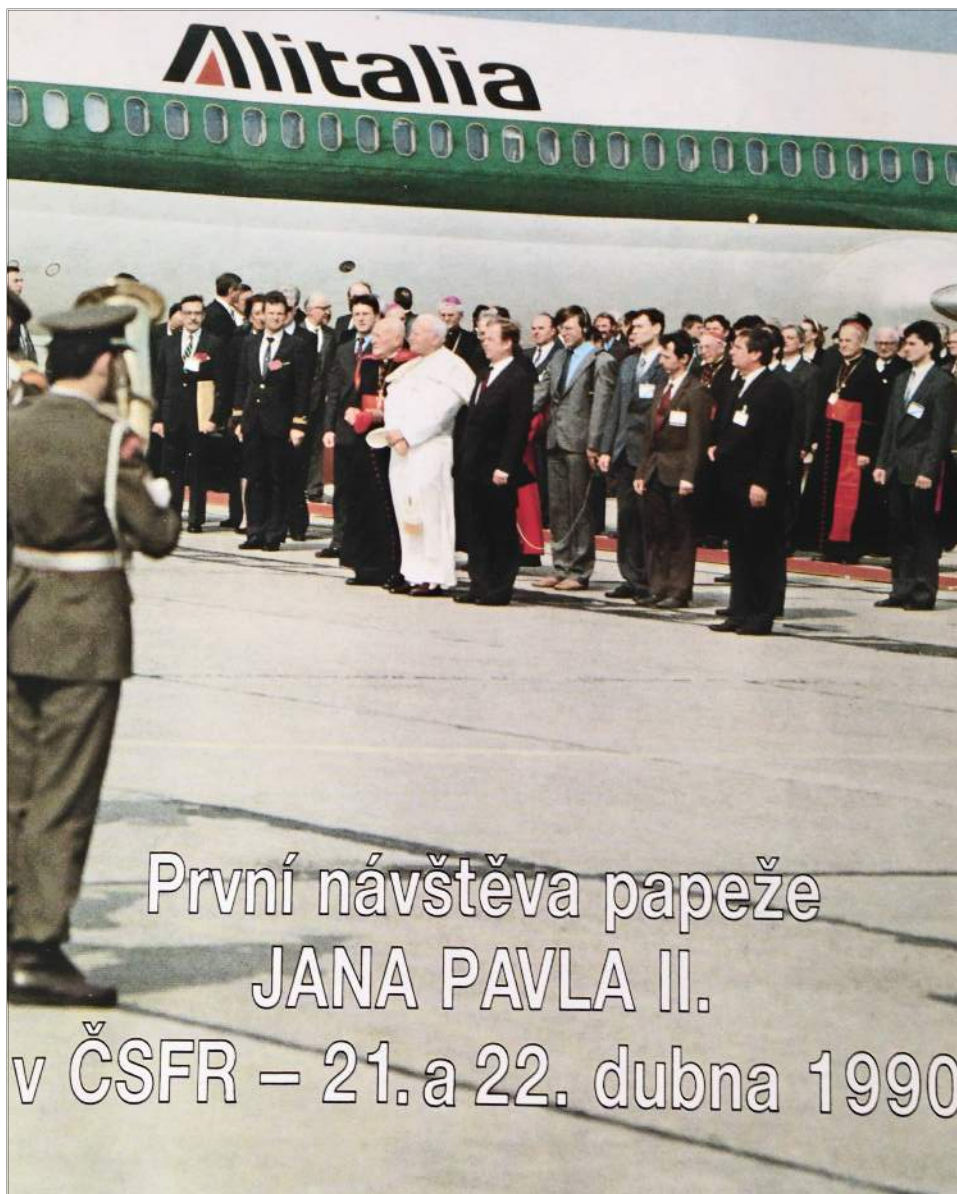

DUBEN/APRIL
časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON
2015

Anděl VÁŠNĚ

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Anděl vášně jako by byl v rozporu s andělem oprostěnosti. My však potřebujeme mnoho andělů, aby v nás rozkvetl život. Anděl vášně nás vyzývá, abychom žili celým svým srdcem, aby se naše existence nepodobala skomírajícímu plamínku. Není-li už člověk schopen žádné velké vášně, je jeho život nudný a mdlý, ztrácí chuť - a to určitě není smyslem Ježíšových slov, když nás vyzývá, abychom byli solí země, abychom ji svou živostí okořenili. Vášně jsou přirozenými hnacími silami člověka, protože ho vybízejí k životu a pohánějí k Bohu. Anděl vášně nás má naučit umění, jak s těmito hnacími silami zacházet, abychom se jejich prostřednictvím přiblížili k životu, abychom se jimi nedali ovládnout, abychom jich dovedli využít k cestě za vlastním životním cílem. Neměli bychom být jen pudovými jednici, kteří se dají unášet svou vášní, nýbrž bychom ji měli užívat jako pohonné hmoty ke službě životu v celé jeho pestrosti.

Kdo se dovede do něčeho vášnivě pustit, dovede vášnivě bojovat i za život, u toho bude vášnivá i jeho spiritualita, jak vypráví jeden chasidský příběh: “Jeden chasid si stěžoval rabbi Wolfovi, že někteří lidé hrají karty ve dne v noci. Caddik na to řekl: To je dobré. Jako všichni lidé, tak i oni chtějí sloužit Bohu, jenomže nevědí jak. Ale učí se bdít a u svého díla vytrvat. Dosáhnou-li v tom dokonalosti, pak se už potřebují jen obrátit - a jací služebníci Boží z nich potom budou!”

Mniši o vášních mnoho přemýšleli. Evagrius Ponticus (+399) vypočítává 9 vášní, s nimiž musí mnich bojovat. Pro něho jsou to pozitivní síly. Není dobré je od života odetnout, ale je třeba je do něj zaintegrovat. Vášně mají sloužit nám - ne my jim. Apatheia, cíl boje s vášněmi, není stavem bez vášní, nýbrž svobodou od jejich patologického zajetí. Je to integrace vášní do všeho, co myslím a konám, stav, v němž mě vášně už neovládají, ale jsou mi k dispozici jako síla - virtus - ctnost, která posiluje moji schopnost k větší živoucnosti.

Vášně nemají vlastní hodnotu. Jsou dobré nebo zlé podle toho, jak s nimi zacházím. Hněv je pozitivní silou, protože mi pomáhá vymezit se, osvobodit se z moci druhých. Může mne však i rozhodnat, dám-li se jím určovat. Sexualita mne může oživovat, ale může mne i ujařmit. Ani potlačování vášní ani jejich využití nevede k životu; k tomu dospějeme jen vědomým zacházením s nimi. Kdo žije bez vášně, tomu chybí žihadlo, síla, plnost života. Mnoho křesťanů samou snahou o korektnost zmrazilo své vášně a stali se z nich nudní patroni. Už nejsou solí země, nejsou už

kořením našeho světa, stali se jen čímsi fádším, nevýrazným, co už nikoho nezajímá. Ježíš se vášnivě zasazoval o chudé a bezprávné. Vášnivě mluvil o milosrdném Otci a vášnivě bojoval proti tvrdosti srdce farizeů, protože zatemňovali obraz Boha svým malicherným zákonictvím.

Latinské slovo pro vášně - passio - znamená totéž jako pašije - utrpení. Souvisí i s podstatným jménem passus, tj. krok. Tedy jít, vydat se na cestu, podstoupit riziko cesty, zakoušet něco, zkusit něco, být zkoušený, zkušný. Tak má vášně - passio - cosi společného se zkušeností. Kdo odetne vášně, ztrácí zkušenost. Kdo to s ní zkusí, ten něco zakusí, prožije něco nového, netušeného. Jenomže každá cesta je trnitá, každá zkouška je obtížná. Stejně problematické je i mé zacházení s vášněmi: vždy je to cesta po horském hřebeni. A až příliš dobře v nás může nějaká vášně zesílit natolik, že nám neprospěje. Místo abychom s její podporou zvládali život, ona ovládá nás. Kéž tě na té horské túře provází anděl vášně, abys byl člověkem v pravém slova smyslu vášnivým - ve styku s druhými lidmi i ve svém boji za lidské soužití na této zemi, aby bylo opravdu hodno člověka.

KŘÍŽ JE NEJVÍCE uctíváný symbol naší víry. Tím spíše ted' o Velikonocích si připomeneme úžasnou důležitost kříže v životě Ježíše Krista. Mnohokrát jsme slyšeli - to, co drželo Pána Ježíše Krista na kříži, nebyly ani tak hřeby jako jeho

láska ke všemu stvořenému. Utrpení Ježíše Krista můžeme spoluprožívat při rozjímání nad jednotlivými zastaveními křížové cesty. V době postní je bohoslužba křížové cesty stále populární. Ve filmech, které ztvárňují život Ježíše Krista, je jeho poslední cesta na Golgotu velkou výzvou pro všechny - od režiséra počínaje až po herce. Jeden z posledních pokusů jste pravděpodobně viděli - "The Passion" od Mel Gibsona. Režisér se snažil velmi barvitě ukázat brutalitu mučitelů a velké Ježíšovo utrpení. Někteří lidé zkoumají, jak veliké bylo fyzické utrpení při bičování, ukřížování...

Lidé v různých dobách trpěli podobným způsobem jako Ježíš. Mučitelé vymýšleli a vymýšlejí drastické způsoby mučení. Někteří lidé trpí od narození až do své smrti. Nemůžeme tedy měřit Ježíšovo utrpení pouze ve fyzické rovině. To, co se nedá ve filmu ukázat, je především jeho **DUCHOVNÍ UTRPENÍ**. Velká láska prožívá velké utrpení, Boží -

nekonečná Láska prožívá nekonečné utrpení pro nepochopení, nepřijetí, odmítnutí...

Na mládežnické mši ve slovenském kostele otec Petr při kázání zdůraznil jednu krásnou myšlenku, která nám má pomoci v době postní. A nejenom v době postní, ale stále. Především máme pochopit v životě, že Bůh žízni po naší lásce. Bůh žízni, abychom byli s ním. Bůh žízni po naší blízkosti. Je na nás, abychom to poznali a začali také žíznit po Bohu, hledali ho a našli... Přeji Vám požehnané a radostné Velikonoce. Pokoj vzkříšeného Pána, ať je s Vámi stále.

Fr. Antonín

25 let

od první návštěvy papeže sv. Jana Pavla II.
v Československu

Projev prezidenta Václava Havla na letišti v Praze - 21. dubna 1990

Vaše Svatosti, milí spoluobčané,
nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku: člověk, který byl ještě před šesti měsíci zatýkán jako nepřítel svého státu, vítá dnes jako jeho prezident prvního papeže v dějinách katolické církve, který stanul na půdě, kde tento stát leží.

Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říci, že budu dnes odpoledne účastníkem zázraku: na tomtéž místě, kde se před pěti měsíci - v den, kdy jsme se radovali ze svatořečení Anežky České, rozhodovalo o budoucnosti naší země, bude dnes hlava katolické církve sloužit mši svatou a pravděpodobně děkovat naší světici za její přímluvu u toho, kdo má ve svých rukou tajemný běh všech věcí.

Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku: do země zdevastované ideologií nenávisti přijíždí posel lásky: do země zdevastované vládou nevzdělanců přijíždí živoucí symbol vzdělanosti: do země donedávna ničené ideou konfrontace a rozdělení světa přijíždí posel míru, dialogu, vzájemné tolerance, úcty a laskavého porozumění, zvěstovatel bratrské jednoty v různosti.

Po dlouhé desetiletí byl v naší vlasti vyháněn duch. Mám tu čest být svědkem okamžiku, kdy její půdu líbá apoštol duchovnosti.

Vaše Svatosti, vítám Vás v Československu!

Usilujte o to, co pochází shůry

Lidé, kteří jsou označeni Kristovým křížem, jdou temnotou radostně
Benedikt XVI

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho! Tak zpíváme v jednom verši žalmu Izraele (viz Žl 118, 24), který v srdci očekával Zmrtvýchvstalého, a proto se tento verš musel stát velikonočním zpěvem křesťanů. Zpíváme Aleluja, v němž se hebrejské slovo stalo nadčasovým vyjádřením radosti vykoupených. (...)

Bůh nenechá ani jednu část svého stvoření zapadnout v tichosti a bez povšimnutí do minulého. On vše stvořil, aby to bylo, jak praví kniha Moudrosti. On vše stvořil, aby bylo všechno jedno a patřilo jemu a aby platilo: Bůh všechno ve všem.

Ale nyní vyvstává otázka: Jak můžeme na toto poselství o zmrtvýchvstání odpovědět? Jak může vstoupit mezi nás a stát se skutečností? Velikonoce jsou přece jakoby otevřenými dveřmi, které vyvádějí z bezpráví světa a vyzývají, abychom šli za tímto světlem, ukazovali jej ostatním, neboť víme, že to není snění, ale skutečné světlo, skutečné východisko. (...)

Následovat znamená, že můžeme jít pouze tam, kam – opět podle Jana – Petr ani Židé zprvu jít nemohli; kam však my nyní jít můžeme, protože On šel před námi a od té doby jde před námi neustále. Následovat znamená přijmout celou cestu, jít a vejít v to, co je nahoře, co je skryté, vejít v to, co je podstatou – vejít v pravdu, v lásku, v Boží dětství. Takové následování se ovšem vždy uskuteční pouze skrze kříž, v pravém „sebeztracení“, pouze ono otevírá poklady Boží a poklady země, jako jediné otevírá živé studny hlubin a sílu skutečného života vpouští do tohoto světa. Znamená to vejít do skrytého, abychom tak v pravém „sebeztracení“ našli to, co znamená být člověkem. To pak zároveň znamená objevit onu zásobu radosti, kterou tento svět tak naléhavě potřebuje. Není to pouze naše právo, je to naše povinnost radovat se, protože Pán daroval radost a protože svět na ni čeká.

K tomu jeden malý příklad... Britská lékařka Sheila Cassidyová, která v roce 1978 vstoupila do Řádu svatého Benedikta, se v roce 1975 ocitla v Chile v žalární vazbě a mučírně, protože lékařsky ošetřila jednoho revolucionáře. Krátce po mučení byla přeložena do jiné cely, ve které našla ohmatanou Bibli. Otevřela ji a hned narazila na obrázek, na kterém byl člověk zcela zbědovaný bleskem, hromem a kroupami, jež ho zavalovaly. Okamžitě se s tímto člověkem identifikovala, v něm poznala sebe. Ale pak se dívala dále a v horní polovině obrázku objevila silnou ruku, Boží ruku, a k tomu popisek z osmé kapitoly listu Římanům, který se týká podstaty víry ve zmrtvýchvstání: „Nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,39). A i když nejprve prožívala spodní polovinu obrázku, vše strašné jí pronikalo a bezmocnou ji rozežíralo jako červ, tak později prožívala stále intenzivněji druhou polovinu obrázku, onu silnou ruku, a zakoušela, co znamená „nic ... nebude nás moci odloučit“.

Jestliže se na začátku ještě modlila: „Pane, osvobod' mě“, tak se vnitřní otřesení z toho, že je ve vězení, stále více měnilo v dokonale svobodnou odevzdanost, která se modlila spolu s Ježíšem Kristem: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ A zakusila, jak tehdy na ni sestoupila veliká svoboda a dobrota, a dokázala milovat, poněvadž poznala, že nenávisť jejích věznilů je jejích bída a vězení. Později byla sloučena s marxistkami, pro které měla bohoslužby a které spolu s ní objevovaly tuto svobodu zbavenou nenávisť a také velkou svobodu, jež z toho pramenila. Sheila Cassidyová k tomu říká: „Věděly jsme, že tato svoboda, kterou zažíváme za tlustými zdmi, není přelud a klam, ale zcela reálná skutečnost“.

Po osmi týdnech byla propuštěna. Ale co přetrvalo, co si odsud odnesla, je to, že od té doby neustále a denně v lidech i věcech nachází Krista, takže nyní zcela rozuměla slovům Chestertona, „že lidé, kteří jsou označeni Kristovým křížem, jdou temnotou radostně“. Objevovat skrytý život, to znamená otvírat zdroj síly tohoto světa, to znamená napojit tento svět na sílu, která může zachraňovat, a dát světu sílu, kterou marně hledá sám v sobě. To znamená vyhloubit studnu radosti, která zachraňuje a proměňuje a která má tu moc, že odvolává neodvolatelné. Hleďte to, co je nahoře. To není skok do prázdna, ale důležité velikonoční vykročení do opravdové skutečnosti.

Mons. Vlastimil Kročil

novým českobudějovickým biskupem

Apoštolská nunciatura v České republice sděluje, že Svatý otec František jmenoval ve čtvrtek 19. března 2015, v den slavnosti svatého Josefa, Mons. ThDr. Vlastimila Kročila, Ph.D., administrátora farnosti ve Veselí nad Lužnicí, novým českobudějovickým biskupem .

Nový pastýř českobudějovické diecéze se narodil 10. května 1961 v Brně. Po základní a střední škole studoval filozofii a teologii na Papežské lateránské univerzitě v Římě (1988-1993) a postgraduální studia se specializací „patristická teologie“ absolvoval na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě (1993-1996). V roce 2008 dosáhl doktorátu na Katolické univerzitě v Ružomberku na Slovensku. Jeho dizertační práce má název „Passio Christi ve spisech Lva Velikého“.

Na kněze byl vysvěcen 16. července 1994 pro českobudějovickou diecézi. V letech 1996-1997 byl kaplanem farnosti v Jindřichově Hradci. V současné době je pověřen těmito úkoly: od roku 1997 je administrátorem farnosti ve Veselí nad Lužnicí; od roku 1996 vyučuje patristiku a starokřesťanskou literaturu na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích; od roku 2005 je členem kněžské rady a sboru konzultorů; v roce 2011 byl jmenován okrskovým vikářem tábořského vikariátu a o rok později sídelním kanovníkem Katedrální kapituly u svatého Mikuláše v Českých Budějovicích; od roku 2013 zastává úřad diecézního referenta pro pastorači.

Duchovní obnova s biskupem Václavem Malým

(Zvukový záznam sobotní přednášky si můžete poslechnout na www.zvon.info)

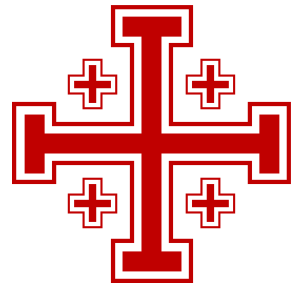
V sobotu 15. března měli čeští farníci v kostele OLMC možnost vybočit z každodenního rytmu života a zamyslet se nad svým vztahem k Bohu. Při této postní duchovní obnově nás vedl biskup Václav Malý z Prahy.

Během svého rozjímání nás upozornil, jak dnešní společnost klade důraz na náš výkon, píli a aktivitu. Při honbě za tímto ideálem v ruchu všedního dne nám mnohdy unikne to podstatné; čistý ryzí vztah k Bohu. Bůh však na nás čeká. Chce naše srdce. Musíme se zklidnit a cvičit se posílení vůle, abychom dovedli vnímat Boží přítomnost. Jen tak při ztišení, dosáhneme hlubší roviny a naše denní setkání a spočinutí v Bohu se nám stane zdrojem síly, moudrosti a pokoje.

Marta Pope

A View from the Pew

by Deacon Greg Kandra

“That looks very medieval,” someone said to me. He was looking at my lapel, where I was wearing a pin of what’s commonly called the Jerusalem Cross—actually, five crosses which, symbolically, represent the five wounds of Jesus Christ.

I admit, it does look like something Jerusalem Crossing that might be worn by a knight on a crusade. And maybe, at times, I do feel like I’m crusading for something—everything from good grammar to the salvation of souls—but, for me, the Jerusalem Cross has a deeper, more personal reference.

In 2000, during the Jubilee year, my wife and I had the good fortune of making a pilgrimage to the Holy Land and Rome. We visited many of the sites that are holiest to our faith, walking the same ground and seeing the same landscape as Christ. We walked along the Sea of Galilee. We prayed a rosary in the Garden of Gethsemane. We touched the rock that held the cross. It was a deeply moving, deeply humbling journey, and Siobhain and I came away from it a with many unexpected graces. One of them, I believe, is my vocation.

And in that vocation, there is a distinct connection to Christ and His Cross. In his ministry of the altar, the deacon has a particular relationship to the chalice. He prepares it for the Eucharistic sacrifice, elevates it during the doxology, offers it to the faithful at communion, and purifies it after. In that way, the deacon shares a unique bond to the blood of the Passion—the blood which poured from the five wounds of Christ on Calvary, the wounds that are immortalized and memorialized in the Jerusalem Cross.

When I wear that cross, it serves to remind me, and others, of my connection to Christ’s suffering and death.

In fact, after ordination, I’ve chosen to begin wearing that emblem on my stole, where it will cross my heart—binding me more deeply and more intimately to a ministry of sacrifice, service and love.

This Sunday, Easter, we will celebrate a resurrection, and our own redemption—salvation that comes our way because of the empty tomb and the glorified savior. It is the greatest feast of our calendar, and a source of unending

wonder and joy. It's astonishing to think that what began on Easter has spread around the globe, multiple times, and in every language imaginable.

But let's never forget: It's rooted in the rock that I touched in Jerusalem. It is tethered to a cross that held a battered body, and the blood that stained the ground from five deep wounds. One man's pain has opened to us the gates of Paradise. See that when you see the Jerusalem Cross—and you'll see something more than “medieval.” You just might see something miraculous.

SBÍRKA NA OBRAZ PANNY MARIE HOSTÝNSKÉ

Stav sbírky

■ vybráno \$18 602   ■ zbývá \$6 398

V minulém období na obraz přispěli: Lucie a Matthew Reynolds, Joseph A. Kocob.

Zbývá ještě vybrat 25% na toto krásné dílo, které zdobí strop St. Joseph co-cathedral v Brooklynu. Bylo by hezké, aby se tento zbytek úspěšně vybral.

Vzpomeňme našich předků, kteří dávali na sbírky na stavbu Sokol Hall a National Hall na Manhattanu a Bohemian Hall v Astorii. Vystavěli se krásné budovy, kde měli zábavy, cvičení, divadla, knihovny, kde se mohli věnovat osvětové činnosti.

Pojďme teď podle jejich příkladu, darujme na tento cíl a buďme my - nové generace - hrdí na to, že můžeme přispět na dílo, které zůstane v našem a našich dědiců v podvědomí, že jsme pomohli v 21. století dát městu New Yorku a všem Čechoslovákům takovou krásnou památku a rozšířit dědictví našeho národa. Sokolské heslo: Kam se síla napře, tam se dílo vydaří.

Milada Hanak

Požehnané Velikonoce Vám všem přeje Fr. Antonín Kocurek

Koncem února vydala nezávislá americká organizace "Pew Research Center" zprávu o náboženské nesnášenlivosti a vládních restrikcích proti některým náboženstvím. Mimo jiné zpráva poukazuje, že existují velké restrikce v zemích - Egypt, Indonésie, Pákistán a Rusko. Největší vládní restrikce vůči náboženství existuje v Číně. V Indii je naproti tomu největší náboženská nesnášenlivost.

5. března - palestinský ministr zahraničních věcí apeloval na Vatikán a mezinárodní společenství, aby chránili křesťany a muslimy na svatých místech v Izraeli proti přistěhovalým extrémistům, kteří zapálili kostel v Jeruzalémě a popsali jej protikřesťanskými slogany.

8. března - zemřel kardinál Edward Egan, emeritní arcibiskup New Yorkský. Pohřeb se konal v pondělí 11. března v katedrále sv. Patrika.

13. března - papež František oznámil slavení nového mimořádného Svatého roku. Jubileum milosrdenství bude zahájeno otevřením Svaté brány ve vatikánské bazilice o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2015, zakončeno bude 20. listopadu 2016.

19. března - jmenování nového českobudějovického sídelního biskupa Mons. Vlastimila Kročila.

20. března - zemřela Gen. Eva Burrows, bývalá velitelka Armády spásy, kterou vedla v letech 1986 - 1993. Zemřela v Austrálii ve věku 86 let.

Jan Pavel II. a Gen. Eva Burrows - Edinburgh 1982

21. března - papežská návštěva Pompeje a Neapole.

24. března - se po celém světě připomenul Den modlitby a postu za zabitě misionáře. Za datum bylo zvoleno výročí zavraždění salvadorského arcibiskupa Óscara Romera, který bude letos blahořečen.

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.
19. dubna 2015 bude mše svatá v Národní svatyni
Immaculate Conception v české kapli
Panny Marie Hostýnské.
začátek v 12.15pm
Všichni jsou srdečně zváni oslavit vzkříšeného Ježíše Krista

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci dubnu: Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, Lubo Králíček 11. dubna, William Janek 13. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Michal Joseph Sykora 21. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Emil Pavelek, Maria H. Sefcik, George Sebesta, St. John Nepomucene Parish – Cleveland, George Mikula.

úmysly mší svatých v měsíci dubnu 2015

úmysl	dárce
Duben 2015	
1 Za + Eugenii Ledesky	Milada Hanak
5 Za + manžela	Alexandra Vondráček
8 Za + rodiče Bláhovy a syna Františka	rodina Bláhů
10 Za + tatínka	Anna Benáček
12 Za krajauskou rodinu	
13 Za + Jitku a Františka Bláhu	Anna Benáček
15 Za + rodiče Aloise a Květoslavu Urbánkovy	manželé Sádlíkovi
19 Za krajauskou rodinu	
22 Za + Romana Urbánka	manželé Sádlíkovi
26 Za krajauskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajauské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

pokračovani z minulého čísla

Proces „Vojtaššák a spol.“ sa konal od 10. do 13. 1. 1951. Po troch dňoch vopred naspamäť naučených otázok a odpovedí bol otec biskup Vojtaššák spolu s biskupom ThDr. Michalom Buzalkom a biskupom Pavlom Gojdičom Štátnym súdom v Bratislave uznaný vinným zo zločinu úkladov proti republike, zo zločinu vojenskej zrady, zločinu velezrady a zo zločinu vyzvedačstva. Odsúdili ho na trest odňatia slobody v trvaní dvadsaťštyri rokov nepodmienečne, peňažný trest vo výške 500 000.- Kčs, konfiškáciu celého majetku a stratu čestných občianskych práv. Dôvodom bola „pokračujúca činnosť“ v spomínaných zločinoch od roku 1938 až do zatknutia v roku 1950.

Dňa 14. 2. 1951 bol zo súdnej väzby premiestnený do Nápravno-výchovného zariadenia vo Valdiciach. Boltam väznený v úplnej izolácii až do 2. 7. 1951. Mučenie a ponižovanie neustále pokračovalo. Dňa 29. 5. 1952 bol prevezený do Leopoldova, 29. 5. 1955 do Ilavy. Odtiaľ bol 12. 6. 1956 prevezený do Prahy na Pankrác. Tam mu oznámili uznesenie generálnej prokuratúry, ktorým mu bol kvôli chorobe prerušený výkon trestu. Nemohol sa vrátiť na Slovensko, bol umiestnený v Charitnom domove v Děčíne. Návštevy boli obmedzené, korešpondencia kontrolovaná, nemohol slúžiť svätú omšu mimo domova.

Dňa 11. 4. 1959 bol opäť zatknutý a pre údajné organizovanie sprisahania viacerých spišských kňazov (Mons. V. Trstenský, E. Odrobina, J. Michna, E. Jankulák) opäť uväznený, najprv v poľovníckom zámku v Paběniciach. Od 29. 4. bol vyšetrovaný v lesnej chate na neznámom mieste. Dňa 16. 5. ho previezli do vyšetrovacej väzby v Žiline. Tam dostal zápal kŕčovej žily, čo si vyžadovalo chirurgický zásah. Odviezli ho do väzenskej nemocnice v Ilave, kde ho až 5. 1. 1959 operovali. Bol však aj naďalej veľmi chorľavý, preto ho previezli na Pankrác do Prahy. Tam sa podrobil tortúre lekárov, ktorí mu jeho utrpenie vôbec neľahčili. V septembri 1960 ho opäť previezli do Valdíc. Tam musel po dvoch mesiacoch liečenia nastúpiť desať dní korekcie kvôli tomu, že si porobil poznámky na okraj knihy z väzenskej knižnice v Leopoldove. Na protest proti tomu držal hladovku. Príslušníci ŠtB ho kŕmili násilím, čím sa jeho zlý zdravotný stav ešte zhoršil.

převzato z www.haligovce.fara.sk Pokračování v příštím čísle...